

ΤΟ «ΑΗΔΟΝΙ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ»

Η ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

(Άρθρο του διασήμου Γάλλου σκηνοθέτου Σέρδ Βέμπερ)

ΠΡΟ πέντε χρόνων «γύριζα» στο Βερολίνο, τη γαλλική «βερσιόν» ενός φιλμ, του οποίου ο πρώτος ρόλος, στη γερμανική βερσιόν, είχε άνωθεν σε μια νεαρωτάτη ξανθή ήθοποιό. Ήταν λεπτή, λυγρή, δειλή και πολύ ευγενική. Μιλούσε τα γερμανικά με ούγγαρέζικη προφορά και φαινόταν ότι δεν είχε παρά μόνον μια επιθυμία: να περάσει όσο το δυνατόν πιο άπαρτήρητη.

Κάθε πρωί, ή μαμά της, κρατώντας την από το χέρι την ώδηγοῦσε στο στούντιο και κάθε βράδυ, όταν θά σχόλαζε, έρχότανε να την πάρη. «Αν υπήρχε καμμιά άδειανή θέσις στα άμαξια του κινηματογραφικού οίκου, τίς άνέβαζαν επάνω για να τίς πάνε ως τὸ σπίτι τους. Ἡ δυὸ γυναίκες έλεγαν τότε ένα ταπεινό: «Εὐχαριστῶ» κ' ή μικρούλα πού τρεμούλιαζε σ' ένα άσχημο φορεματάκι, πολύ κοντό, σφιγγόταν άπ' τὸ κρῦο κοντά στην μητέρα της.

Στὸ στούντιο δέν έδιναν καμμιά προσοχή ούτε στη μητέρα, ούτε στην κόρη της, και όταν γινόταν λόγος για τήν τελευταία, ὄλοι ὕψωναν τούς ὤμους τους κ' έλεγαν ότι σίγουρα ὁ διευθυντής του οίκου δέν ήταν στα καλά του για ν' αναθέσει ρόλο πρωταγωνιστριάς σ' ένα κοριτσάκι τόσο άσήμαντο.

Ἡ μικρούλα μάλιστα είχε τολμήσει να πη μιά μέρα ότι ήξερε να τραγουδά. Μά ούτε καν είχαν καταδεχθῆ να τήν ακούσουν.

Ἡ μικρούλα εκείνη λεγόταν Μάρθα Έγκερθ.

Είχα ξεχάσει από καιρό τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς άρχαρίας, όταν, τρία χρόνια άργότερα, σ' ένα στούντιο του Βερολίνου με συνέστησαν σε μιά πρωταγωνίστρια πού γύριζε ένα φιλμ μαζί με τὸ διάσημο τενόρο Ζάν Κεπούρα.

Ήταν μιά ὡραία νέα, γεμάτη, ξανθή, με μεστὸ στήθος, πού σε κύτταζε μ' ένα πολύ γλυκό χαμόγελο, μαζεύοντας έλαφρά τὰ βλέφαρά της για να σε θαμπώσει περισσότερο, όταν κατόπιν άνοιγε έντελῶς τὰ μεγάλα μάτια της.

«Ποῦ τὸ έχω δεῖ αὐτὸ τὸ κεφάλι;» άναρωτήθηκα, ψάχνοντας συγχρόνως χωρίς άποτέλεσμα μέσα στις άναμνήσεις μου. Κάπου άσφαλῶς τήν έχω γνωρίσει τή νέα αὐτή, μά έχει αλλάξει πολύ από τότε... «Αν μπορούσα να βρω κάτι σ' αὐτήν πού να μὴν αλλάξει, σίγουρα θά τήν άναγνώριζα.

Εκείνη τή στιγμή άκριβῶς είδα κοντά της τή μητέρα της, ή ὁποία δέν είχε αλλάξει καθόλου άν και τώρα φαινόταν πιδ νεά. Χάρη σ' αὐτήν, άναγνώρισα τή Μάρθα Έγκερθ. Εκείνη πού, πριν από λίγα χρόνια, φαινόταν σαν κοριτσάκι του ὄρφανοτροφείου, είχε γίνει μιά πολύ ὡμορφη γυναίκα και μιά ένδοξη «στάρ», γιατί τὸ τελευταίό της φιλμ «Ἡ Σερανάτα Σουμπερτ» τήν είχε άποκαλύψει με μιάς στο παγκόσμιο κοινόν.

Είχε λάβει έντωμεταξύ μαθήματα συμπεριφορᾶς, τραγουδιοῦ γερμανικῆς, γυμναστικῆς, κολυμβητικῆς, ήπασίας κ. λ. π. Είχε τώρα ένα ὡραίο αυτοκίνητο κι' έναν ὡραίο σωφέρ. Είχε περιδέραιο, μιά ζιμπελίνα, μπρασελέ και λίγη μελαγχολία στο πρόσωπό της... Είχε πρό πάντων και πάντοτε τή μητέρα της, ή ὁποία δέν τήν άφηνε ούτε θῆμα. Καί, παρ' ὄλα αὐτά, ήταν ακόμα γοητευτική.

Προσπάθησα να τῆς ξαναθυμήσω τήν παλιά μας συνεργασία πρό τριετίας, σ' ένα άσχη-

μο φιλμ. Μά εκείνη μου άπάντησε:

—Νομίζω πὼς κάνετε λάθος. Δέν ήμουν εγώ. Δέν ήθελε, βλέπετε, να γίνεται λόγος για τὸ ταπεινό της ντεμποῦτο. Καί, φυσικά, εγώ δέν επέμεινα.

Ήταν πολύ περήφανη για τήν πρόσφατη δόξα της. Φιλόδοξη, έργατική και έπίμονη, ὅπως εἶνε ή περισσότερες ούγγαρέζες, δέν παραμελοῦσε τίποτε για τήν έπιτυχία της. Στὸ στούντιο συμπεριφερόταν ὑποδειγματικά, δέν φλερτάρηζε με κανένα, άκουγε με θρησκευτική εὐλάβεια ὄλες τίς ὑποδείξεις του σκηνοθέτου της και άμα τελείωνε τὸ «γύρισμα» κάθε σκηνῆς, πήγαινε και καθόταν κοντά στη μητέρα της, ή ὁποία έπαγρυπνοῦσε σ' αὐτήν με μιά άπέραντη τρυφερότητα. Όταν ή Μάρθα «γύριζε», ή μητέρα της στεκόταν σε μιά γωνιά του στούντιο, από τήν ὁποία με τὸ βλέμμα μπορούσε να έπικοινωνή με τήν κόρη της. Ἰά βλέμματα τους διαρκῶς διασταυρωνόντουσαν κι' έβλεπε κανείς σ' αὐτά άφωνες έπιδοκιμασίες, γενεψίματα και χαμόγελα άτελείωτα. Όταν, τυχαίως ή από άνάγκη, ή μητέρα Έγκερθ έξαφανιζόταν για δυὸ - τρία λεπτά, ή Μάρθα, με ὕφος τρομαγμένο φώναζε:

—Μοῦττι!... Μοῦττι!... (Μαμά! Μαμά!)

Και τὸ έλεγε αὐτὸ σαν ένα κοριτσάκι πέντε χρόνων πού έχασε τή μητέρα του σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Ήταν πολύ συγκινητικό και γελοίο.

Εκ πρώτης ὄψεως, θά πίστευε κανείς ότι ή μητέρα Έγκερθ άγρυπνοῦσε σαν άγριος Κέρβερος στην άρετή της κόρης της. Μερικῆς κουθέντες ὁμως πού άλλαξα με τήν ευγενική αὐτήν κυρία, μ' έβγαλαν από τήν πλάνη μου.

—Πόσο τυχερή είσθε, τῆς είπα, πού έχετε μιά κόρη τόσο φρόνιμη.

—Ναί, μου άπάντησε, ή κόρη μου εἶνε τρομερά φρόνιμη. Καταντάει άπίστευτο!... «Α! εγώ ήμουν διαφορετική όταν είχα τὰ χρόνια της... Δέν θέλει να διασκεδάση! Πιστεύετε, καλέ μου κύριε, ότι...

—Γιατί μιλάτε; μάς διέκοψε εκείνη τή στιγμή ή κατηγορούμένη πλησιάζοντάς μας.

—Για τὸν έρωτα.

—Οὐφ! έκανε ή Μάρθα μορφάζοντας κωμικά. Ὁ έρωας;... Μά ὑπάρχει τάχα;

Κι' ένῶ ή μητέρα της κουνούσε θλιμμένα τὸ κεφάλι της, ή Μάρθα έξακολούθησε με τὰ μάτια της χαμένα στο κενό.

—Οί άνδρες;... Οί περισσότεροι άπ' αὐτούς εἶνε φριχτοί. Κι' έπειτα, μόλις διαλέξη μιά γυναίκα έναν πού τῆς άρέσει, άντιλαμβάνεται άμέσως ότι άρέσει και σε πολλές άλλες... Τότε για πιδ λόγο ν' άγαπήση κανείς;

Κι' άφοῦ είπε αὐτά τὰ λόγια ή μικρούλα Μάρθα φίλησε με πάθος τήν μητέρα της, ή ὁποία μουρμούριζε λυπημένη:

—Εἶνε άδιόρθωτη.

Σε λίγο, είδα τὸν Κεπούρα να τραγουδά μπρὸς στο μικρόφωνο και ν' άρνήται στη Μάρθα να τραγουδήσει κι' αὐτή μαζί του, ὅπως άπαιτοῦσε τὸ φιλμ, γιατί δέν είχε μάθει τὸ τραγούδι της.

—Ὁ Παληοκαμποτίνος! Ὁ άγενής! Ὁ άγροίκος! ξεφώνιζε ή Μάρθα ξεαλλη.

Τὰ έλεγε αὐτά, γιατί από τότε, χωρίς να τὸ ξέρη κ' ή ίδια, είχε άρχισει να τὸν άγαπά.

Τους ξαναείδα ὄλους τὸ περασμένο καλοκαίρι στη Βιέννη. (Συνέχεια στη σελίδα 45)

Ἡ Μάρθα Έγκερθ και ὁ σύζυγός της Ζάν Κεπούρα.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

φως μᾶς καθυσύχασε καθώς και ἡ συντροφιά τῶν τριῶν ἀστυφυλάκων. Τὸς ὠδήγησα ὅλους ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο τῆς σκάλας, ἐκεῖ ἐμπρὸς ἀκριβῶς πού εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ ὄπτασια. Μὲ ἀόριστη τρεμούλα ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε ὅλοι μαζύ... Ἀλλὰ τιποτα τὸ ἀλλόκοτο δὲν εἶδαμε. Μονάχα μερικά παληὰ ἐπιπλα, σκονισμένα, θρισκόντουσαν σὲ μιὰ γωνιά. Ντροπιασμένος, ἀλλὰ καὶ πεισματώμενος κρυφά — γιὰ τὴ δυσπιστία τῶν συντρόφων μου — ἀρχισα νὰ τραυλιζῶ διάφορες διαβεβαιώσεις καὶ δικαιολογίες...

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιο! φώναξε τότε ἀξαφνα, ἕνας ἀπ' τοὺς ἀστυφύλακας. Κατὶ ἀλλόκοτο συμβαίνει, ἐδῶ μέσα... Νοιώθω μιὰ βαρειά μυρωδιά, πού δὲν μοιάζει μὲ μυρωδιά μουχλιασμένης καὶ κατάκλειστης ἀποθήκης!

Πραγματικῶς, κάτι σὰν μυρωδιά τάφου κι' ἀποσυνθέσεως πτώματος, σκορπιζόταν ἐκεῖ μέσα καὶ μᾶς ζάλιζε. Ψάχνοντας διαρκῶς μὲ τὰ φανάρια μας, ἀντικρύσαμε τὸν τοῖχο — σὲ μιὰ πλευρὰ τοῦ δωματίου — ὑγρὸν ἀκόμα, σὰν καινούργιο χτισμένο. Τὸν χτυπήσαμε δυνατά, καὶ ὁ ἦχος ἀκούστηκε ὑπόκωφος σὰν νὰ ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀδειο, πίσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τοῖχο!...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα ἐκλήθησαν ἀπ' τὴν Ἀστυνομία δυὸ ἐργάτες μὲ τὶς σκαπάνες τους καὶ γκρέμισαν αὐτὸν τὸν περιεργὸ τοῖχο. Μιὰ φριχτὴ ὄσμη πτώματος σὲ τελεία ἀποσύνθεσι πειά, μᾶς ἐπνίξε. Κι' ἀνατριχιασμένοι, λουσιμένοι σὲ ἰδρώτα τρόμου καὶ ἀγωνίας ἀντικρύσαμε χάμω στὰ σανίδια τὸ πτώμα μιᾶς νεαρῆς καὶ ξανθῆς γυναίκας!

Ἦταν, ἡ δὴθεν μυστηριωδῶς ἐξαφανισμένη ἀπὸ καιρὸ σύζυγος τοῦ πρώην ἰδιοκτῆτου τοῦ σπιτιοῦ. Ἀγαπώντας μιὰ ἄλλη ὁ θηριώδης αὐτὸς σύζυγος καὶ θέλοντας νὰ ξεφορτωθῆ τὴν ἀτυχή γυναῖκα του, τὴ δηλητηρίασε κρυφά...

Κατόπιν, γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἐγκλημά του, ἀνέβασε τὸ πτώμα τῆς σὲ μιὰ γωνιά τῆς μικρῆς ἀποθήκης καὶ τὸ ἔκρυψε, χιτίζοντας ἕναν δευτέρου τοῖχο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκη!

Ὁ πρωτότυπος τάφος αὐτὸς, σφράγισε μέσα του τὸ φριχτὸ μυστικὸ θαυμάσια. Ἡ ὄσμη τοῦ πτώματος, ἡ τόσο ἄλλωστε ἀόριστη, χανόταν ὀλότελα μέσα στὴν ὄσμη τῆς μούχλας τοῦ διαρκῶς κλειστοῦ κι' ἀνηλίου αὐτοῦ δωματίου. Σίγα-σιγά κατόπιν βᾶσθνε τελείως ἡ ὄσμη αὐτή, χωρὶς κανέναν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνυποψιάστους ν' ἀντιληφθῆ κάτι ἐν τῷ μεταξῷ. Κι' ἔτσι τὸ ἐγκλημα θὰ ἔμενε μυστικὸ γιὰ πάντα, ἀν' ἡ Μάρθα κι' ἐγὼ δὲν βλέπαμε τὸ φάντασμα τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου θύματος!

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωί, ὁ πρώην ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ συνελήφθη ἀμέσως. Ὁδηγήθηκε μπρὸς τὸ πτώμα τοῦ θύματός του, καὶ ἡ ταραχὴ πού ἐνοιωσε, τὸν πρόδωσε ἀμέσως, καὶ ὠμολόγησε τὸ φριχτὸ κακούργημά του!

Ἡ ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 40)

Ροσμὸρ! Πῶς ἤξερε νὰ περιποιηθῆ τὶς γυναῖκες!... Πῆρε τὸ καλάθι μὲ τὰ μῶβ ἐξωτικὰ λουλούδια, τὸ ἀφήσε πάνω στὸ τραπέζι κι' ἐπειτα περιεργῆ, ἄρπαξε τὸ γράμμα πού θρισκόταν ἀνάμεσα στὰ ὄρχοειδή. Μὰ ξαφνικά, ἐνοιωσε ἕναν παράξενο τρόμο! Πόσο λεπτὸς ἦταν ὁ φάκελλος! Τί εἶχε ἀρά γε μέσα; Ἡ Ζανέττα δίστασε νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Ἀρχισε νὰ χαιδεύῃ ἐνα-ενα τὰ μῶβ λουλούδια, θυσιωμένη στὶς σκέψεις τῆς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φάκελλο ἦταν κλεισμένη ἡ καινούργια τῆς ζωὴ, ἡ εὐτυχία...

Ἀπότομα, μὲ μιὰ ἄγρια χαρὰ, τὸν ἀνοίξε καὶ δὲν θρῆκε μέσα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν κάρτα τοῦ Ζοζέφ Ροσμὸρ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις: «Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀλησμόνητες ὥρες πού πέρασα μαζύ σου...»

Ἡ Ζανέττα, ἀφηρημένη, ἀρχισε νὰ μετράῃ τὰ λουλούδια: ἦσαν πενήντα! Θεὲ μου!... Πενήντα πανάκριβα λουλούδια! Θὰ κόστιζαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ χιλιάδες φράγκα!...

Καὶ τότε, κάθισε μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ, μὲ λυγμούς, σὰν ἕνα μικρὸ κοριτσάκι πού εἶχε ἀπορριφθῆ στὶς ἐξετάσεις.

Ἡ θυσία τῆς ἦταν ἀνώφελη. Μ' ἐκεῖνα τὰ ἐξωτικὰ λουλούδια πού εἶχαν ἕνα τόσο πένθιμο χρῶμα, δὲν μποροῦσε ἀλλοίμονο νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τῆς, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, στὴ Νορμανδία...

Εἶχε πάρει ἕναν ἄσχημο δρόμο.

Κι' ἔπρεπε τώρα νὰ τραβῆξῃ ἐμπρὸς, ὡς τὴν εὐτυχία ἢ τὸν θάνατο!...

ΝΑΤΑΛΙΑ ΠΙΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 27)

τρευτῆ καὶ θὰ πεθάνῃ μὲ τὴν σειρά τῆς. Ὁ δεύτερος σύζυγός τῆς θ' ἀναγκασθῆ νὰ ξαναπαντρευθῆ κι' αὐτὸς, κι' ἔτσι, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, μιὰ ἀτελείωτη σειρά θετῶν πατέρων καὶ μητέρων θὰ διασχίσουν αὐτὸ τὸ σπιτι.

Τὴν ἀπόδειξι τῶν συλλογισμῶν του αὐτῶν τὴν εὗρισκε στὸ γεγονός, ὅτι διαρκῶς ἐνοιώθε χειρότερα τὸν ἑαυτὸ του.

Ἦταν ἡ μοῖρα... δὲν μποροῦσε λοιπὸν οὔτε τίποτε νὰ πῆ, οὔτε τίποτε νὰ κάμῃ...

Ἡ γυναῖκα του, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ θγάλλῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν ἔμμοιη ἰδέα πού τὸν βασάνιζε, πῆγε καὶ συμβουλευτήκε τὸν θεῖο τῆς, τὸν ἐφημέριο. Ὁ ἱερεὺς τῆς συνέστησε νὰ κάμῃ τὸ καθῆκον τῆς, ὅπως τῆς τὸ ὑπαγόρευε ἡ συνειδήσί τῆς, χωρὶς νὰ δινῆ προσοχὴ στὶς ἀτιμίες τῶν κακῶν ἀνθρώπων. Ἄν' δὲν συμμόρφωνε μὲ τὴν καλωσύνη τὰ δυὸ παιδιὰ, εἶχε καθῆκον νὰ καταφύγῃ στὴ θία.

Ἡ συμβουλή ἦταν φρόνιμη, μὰ ἀλλοίμονο! δὲν εἶχε ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ ἐπισπεύσῃ τὸν θάνατο τοῦ φτωχοῦ καθηγητοῦ.

τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ Κατερίνα ἐφάρμοσε αὐτὴν τὴν συμβουλή καὶ τὶς ἔβρεξε λίγο τῆς Νενέττας καὶ τοῦ Νόνου, ὁ Ἑρμίνιο ντὲ Ντοντζέλλο, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, εἶδε νὰ ὀρμάῃ ἐπάνω του, ὁ Ἰστός, ὁ γυιὸς τῆς κ. Νίνφα, ἀκολουθούμενος ἀπ' ὅλες τὶς γειτόνισσες πού μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πρὸς τοὺς οὐρανὸ, εὐχλιάζαν ὅσο μποροῦσε περισσότερο ἢ καθεμίᾳ.

Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἀναγκασθῆ νὰ ταμπουρωθῆ μέσα στὸ σπιτι. Ὑπῆρχαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ἀστυφύλακες καὶ καραμπινιέροι.

Ὅλη ἡ γειτονιά εἶχε ὑπογράψῃ μιὰ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἐναντίον τῶν θηριωδιῶν τῶν ὁποίων τὰ δυὸ ὄρφανὰ ἦσαν τὰ θύματα.

Ἡ ντροπὴ καὶ ἡ στενοχώριες ἐνός τέτοιου σκανδάλου, ἡ λύσσα τὴν ὀπκία ὁ Ἑρμίνιο αἰσθάνθηκε γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη ἀδικία, ἔκαναν τὴν χολὴ του νὰ σπάσῃ καὶ τὸν ἔφεραν στὴν ἐπιθανάτιο ἀγωνία.

Πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια του γιὰ πάντα, κάλεσε τὴ γυναῖκα του κοντὰ του καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ σβυσμένη:

— Κατερίνα, θέλεις μιὰ συμβουλή; Παντρέψου αὐτὸν τὸν Τοτό, τὸ γυιὸ τῆς κ. Νίνφα, ἀγαπημένη μου... Μὴ φοβάσαι, δὲν θ' ἀργήσῃς νὰρθῆς νὰ μὲ συναντήσῃς καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ τὰ ξεμπλέξῃ μόνος του μαζύ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα... μαζύ μ' αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιὰ... Μείνε ἡσυχῆ... Δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς...

Καὶ ξεψύχησε...

Ἡ Νενέττα κι' ὁ Νόνου, εἶχαν θρεῖ στὸ σπιτι τῆς γειτόνισσας πού τὰ φύλαγε, μιὰ γάτα κι' ἕνα παπαγάλου θαλαμωμένο. Ἐπαιζαν μέσα στὴν εὐτυχία τους καὶ στὴν ἀγνοιά τους.

— Ψιφίνα, θὰ σὲ πνίξω... ἔλεγε ἡ Νενέττα...

Καὶ ὁ Νόνου, γυρίζοντας πρὸς αὐτὴν τραυλιζε.

— Πνίχ' τὴν!... Πνίχ' τὴν!...

ΛΟΥΙΖΑ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

Ἡ ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

Ἡ Μάρθα εἶχε παντρευτῆ ἐντωμεταξὺ τὸν Κεπούρα. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔκανε λίγα μούτρα, γιατί εἶχα τολμήσῃ νὰ γράψω γιὰ τὸ σύζυγό τῆς ἕνα ἄρθρο πού δὲν ἦταν ἀποκλειστικὰ γεμάτο διθυράμβους.

— Ἐγραψα γι' αὐτὸν πράγματα πού καὶ σεῖς τὰ σκεφτόσαστε πρὶν τὸν παντρευθῆτε τῆς εἶπα γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ.

— Ἄ! καλὰ! μοῦ ἀπάντησε, γιατί τὰ λίγα γαλλικά πού ἔβρεξε τὴν ἔκαναν νὰ νομίσῃ τὰ λόγια μου γιὰ μιὰ αἴτησι συγγνώμης.

Ἡ Μάρθα ἦταν τώρα μιὰ «σούπερ στάρ». Ὅλο τὸ στούντιο λύγιζε μπρὸς στὴ θέλησί τῆς. Ἐξασκοῦσε σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα, μὲ τὸ ἀξιολάτρευτο χαμόγελό τῆς, μιὰ δικτατορία ἀπόλυτη. Σύμφωνα μὲ τὸ λαμπρὸ συμβόλαιό τῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλέγῃ τὸν σκηνοθέτη τῆς, τοὺς ἠθοποιούς, πού θὰ ἐπαιζαν μαζύ τῆς, τὸ ἔργο στὸ ὁποῖο θάπαιζε, — τὸν ὀπερατέρ, ὅλα, ὅλα... κι' αὐτοὺς τοὺς ἠλεκτρολόγους ἀκόμα!

Ἡ καλὴ τῆς μαμά, πιστὴ στὴ θέσι τῆς, ἦταν πάντα ἐκεῖ. Μὰ ἡ οἰκογένεια εἶχε μεγαλώσει, κατὰ μιὰ θεία, μιὰ ἀδελφή, ἕνα μικρὸ ἐξάδελφο, μιὰ μεγάλη ἀνηψιά, τὸν μνηστῆρα τῆς ἀνηψιάς κι' ὅλοι αὐτοί, ὅταν θράδουαζε, ἔδιναν σὰν εἰδικοί τὴ γνώμη τους γιὰ τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας. Γιατί ἡ τρυφερὴ καὶ πονετικὴ Μάρθα δὲν ξεχνάει τοὺς δικούς τῆς στὴν εὐτυχία τῆς.

Τώρα ἡ Μάρθα ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ.

Ἄς εὐχηθούμε νὰ τὴν ἀπογοητεύσῃ λίγο ὁ νέος κόσμος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν εὐρωπαϊῶν θαυμαστῶν τῆς.